

Autor: Marquis

Literární klasikové

*Co si budeme
povídat...
Šejkspír má
také lačné
kníry!*

*Ano, pravdu
díž. I když
pravdou jest i*

*to, že po vzoru chlapomrdeckých choutků kštici svou dle
příkladu žaloudu oudu přirozeného upravil si.*

*Když tedy ona slovatná chlapomrdecká chvíle nastala,
rozdráždil don Servantes chlapce štětinou svou na bradě
vyrašenou. Později, když se chlapec rozplakal vzrušením,
nastala pravá chvíle pana Šejkspíra. Pomazal svou hebkou pleš
výkaly, jenž mezitím onen dotyčný mladý chlapec Mácha
vzrušením vykálel. Nyní již lebka Šejkspírova vklouzla do
otvoru Máchova jako po másle.*

*Šejkspír shledavše, že hlavou pomazanou jest, roztáhl otvor
nebohého Máchy a se slovy, že tyto zadní tváře jsou hodny jen
jazýčků chlípných gurmánů, ponořil se do nich až po uši,
slastně přitom výskaje za nadšeného a téměř chlípností
šíleného smíchu dona Servantese, jenž se sám chtivě a
nedočkavě nabízel.*

Ve vedlejší místnosti za svitu svíce třepal svým ohanbím pan Andersen a sepisoval morbidní pohádkový příběh jménem „Králov veselý kašpar“. Uslyšivše z vedlejší místnosti nějaký lomoz, s nelibostí přerušil práci. Položí péro své do kalamáře a druhé péro lačně zdvižené, usilovně pokouší se zastrčit zpět do svých kalhot. Nakonec vchází vedle do komnaty a naskytne se mu pohled hodný bohů, který jej přesvědčí o tom, že by litoval, kdyby se mu jeho nezbedu přece jen do kalhot podařilo zpět zastrčit. Vše z přiměřené vzdálenosti pozoruje a své přirození, řádně oteklé, rudé a chlípnotmi vypracované, pohoniv ve své dlani.

To jej však při pohledu na lačné konečníky omrzelo. Rozběhnuvší se s oudem v ruce své, zákeřně zaútočil nikoliv na nabízející se konečníky, nýbrž na orosené ohbí podpaží pana Šejkspíra, který se ještě stále s přispěním dona Servantese bavil mladým Máchou napůl klečícím a napůl ležícím v rohu komnaty. Andersen piglujíce všemi silami svými, šeptal do ucha svého soka milostná slova. Andersena pach výkalů natolik rozohnil, že s nonšalantní grácií vyprázdnil veškerý obsah svých žlaz do Šejkspírova podpaží. Zpustlý Šejkspír měl v té chvíli pocit, jakoby se mu do podpaží vylila nádoba vroucího oleje. Šejkspír se s nevolí podíval, zda-li jen Andersen nepředstírá uspokojení a s klidem v duši, který se mu v těle po jeho zjištění rozhostil, zjistil, že v podpaží jeho jest nikoliv napliváno, nýbrž řádně vyčiněno. S uspokojením ve tváři začal ejakulovat do nebohého Máchy, který posravší se klečel v rohu a prosil o milost. Tato prosba však jen ještě více rozohnila onoho zvrhlíka a vybičovala jej k nadlidskému výkonu, jenž by byl hodný i titánů. Don Servantes zbystřil, když zahlédl výkaly strachu, které se opět řinuly z útroh Máchových. Jakmile se Mácha nedobrovolně vyprázdnil a

*upadl do bezvědomí, don se se slovy „To je ale polízanice!!!“
vrhl na podlahu a počal degustovat onen pokrm, tak těžce
vydřený a po právu zasloužený. „Jak vám to chutná, done
Servantesi?“ ptal se pan Šejkspír a bylo na něm vidět, že
svému příteli závidí jeho duchapřítomnost, poněvadž po
donově zákroku nezůstalo na podlaze zhola nic. „Bylo to
výtečné. Průjem tohoto nebožáka chutí mi jako můj oblíbený
pokrm, který já rád! Husí játra s velmi zralým sýrem!“*